

Պարույր Սևակ

Հպարտություն

Ի՛նչ փույթ, թե մեզ դպրոցական նստարանից
Այանքը նետեց մահասարսուռ ռազմաճակատ,
Այանքը պոկեց մեզ մեր գրքի՛ց, մորի՛ց, տանի՛ց՝
Խոստովանանքը մեր սիրո թողած կիսատ:
Ի՛նչ փույթ, թե մենք մահն ապրեցինք այն ժամանակ,
Երբ նոր միայն հասնում էինք դեռ արբունքի:
Ի՛նչ փույթ նաև, որ այդպես շուտ՝ անժամանա՛կ
Ճերմակ թելեր երևացին մեր թուխ քունքին:
Եվ ի՛նչ փույթ, թե յուրաքանչյուրը մեզանից
Իր անունով-ազգանունով չի հիշվելու,-
Ի՛նչ փույթ, թե մեզ իրարից չեն զանազանի
Մերունդները իրենց կյանքում և հուշերում...
Մենք լա՛վ գիտենք առաջնեկի կյանքը տան մեջ:
Իսկ մենք չէ՞ որ առաջնեկն ենք նոր պատմության...
Մենք հինավուրց այս աշխարհը այնպե՛ս մտանք,
Որ կորչենք էլ՝ մի՛շտ կմնանք պատմության մեջ...

13.II.1951թ.

Երևան